

PRIMERA PART
PERSEGUIDA

Si tanco
els
ulls...

Gairebé
els
entenc.

Com estàs,
avui?

Potser per fi
em trobaré la
dona fantasma.

Encara se t'escapa
boira.

Més que de costum.

Bé.

Mentre estava
allà estirada,
envoltada per la
boira d'Yggdrasil,
recordo que vaig
pensar: potser
passarà avui.

El primer
cop que la
vaig veure,
tenia vuit
anys.

El pare era
director del
laboratori d'un
centre de
recerca anomenat
PSPR: Pike State
Park Research.

L'únic objectiu
del PSPR
era investigar
la boira que
sortia
d'Yggdrasil.

Es deia
que la
boira
donava vida
eterna...

Però jo sabia
la veritat.

No deixava
morir.
Mantenia viu
eternament,
sempre
envellint.

El laboratori
del pare
era ple
d'espècimens
del bosc:
esquirols que
tenien més
de mòmia
que d'animal.

Però no
afectava
mai els
humans.

Almenys
fins al
fantasma.

Estava
jugant a prop
del laboratori
del pare quan
el vaig sentir
parlar.

Parlava
amb algú.

O amb
alguna cosa.

El pare va morir al cap d'una setmana.

Vaig trobar el cos allà on quedàvem sempre: a sota d'Yggdrasil.

Ningú ja no gosava trepitjar el bosc, així que es va convertir en el meu refugi.

Un lloc on podia ser jo.

L'autòpsia va dir que el cervell es corresponia amb el moment de la mort, però el cos havia envellit dos-cents anys.

Va ser la primera i única víctima humana de la boira d'Yggdrasil.

Perquè quan creixes entre corbs de cinc ulls i esquiroles no-morts, un refugi et fa força falta.

Van tancar el laboratori. La zona es va declarar d'alt risc biològic.

El poble va esborrar el PSPR de la memòria i va enterrar ràpidament el que havia passat.

I suposo que una part de mi entenia que no era el bosc el que havia matat el pare. Ni la boira.

Era el fantasma.

La mare em va prohibir entrar al bosc.

Però jo hi anava igualment.

La mare deia que el fantasma no era real, però jo sabia que sí. Jo l'havia vist i el pare en tenia dibuixos amagats al laboratori.

Molts dibuixos.

Es va endur el pare per algun motiu. Necessitava saber per què.

Anava al peu d'Yggdrasil cada dia després de classe, per buscar-la.

M'estirava al lloc on havia trobat el cadàver del pare...

I esperava, amb l'esperança de trobar-me el fantasma.

Durant set anys, no va venir.

Llavors, un dia clar i fresc de tardor, quan feia poc que jo havia fet quinze anys, el fantasma per fi se'm va emportar.

Estava estirada a sota d'Yggdrasil, com sempre, esperant-la...

Quan vaig sentir soroll de passos.

CREC

CREC

AH

CREC

CREC

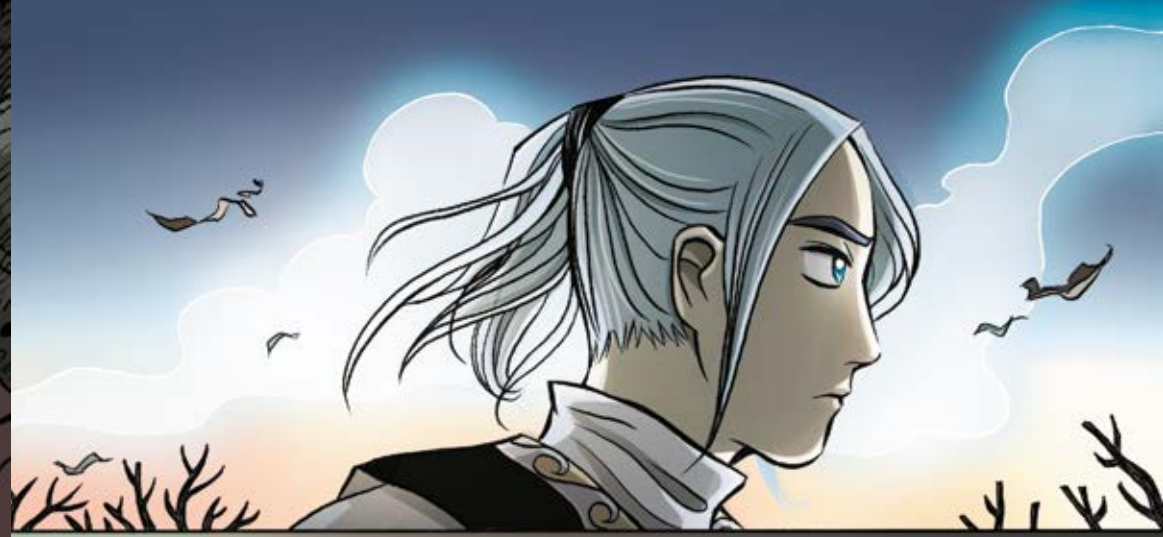
Hi ha algú!

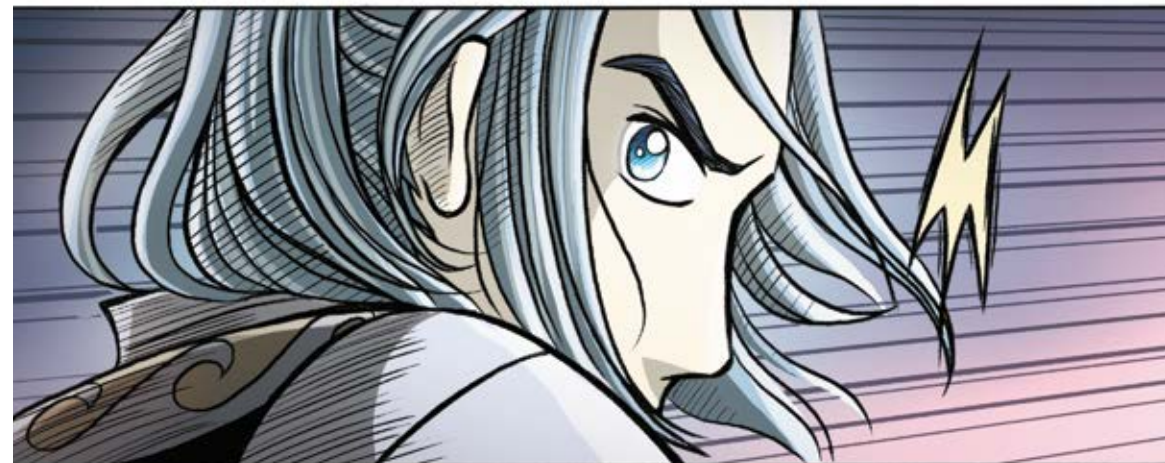
Aquí no hi ha mai ningú!

Ja no hi és!

Ho he somiat?

?

Això li deu haver caigut.

L'anell encara està calent...

Era real.

Eo?

Hola!